

daglig, bryder ingen Arbejdsgiver sig det mindste om Mulkten, og derfor vil han ikke af Hensyn til den afholdes fra at lade Børnene forsømme. En Bøde paa 2—5 Kr. for hver forsømt Dag vil derimod være en Straf, der er saa følelig, at ingen Arbejdsgiver vil være medvirkende til, at skolepligtige Børn holdes fra Skolen. De Bøder, som skulde udredes ifølge denne Lov, skulde tilfalde Fattiggassen uden for Kjøbenhavn og Kommunekassen her i Kjøbenhavn. I Lovens § 12 er der indsat en Bestemmelse om, at denne Lov skal opslaaes ved Indenrigsministeriets Foranstaltning i alle Landets Skolelokaler for skolepligtige Børn. Jeg tror, at det vil være heldigt, at Bestemmelserne saaledes blive bragte til Kundskab for dem, de skulde komme til gode. Børnene kunde saa selv blive bekendte med den Ret, denne Lov giver dem.

Nu kunde man maaske indvende mod disse Bestemmelser, at de ere strenge, at vi her gaa vidt og maaske for vidt. Jeg skal i den Henseende tillade mig at oplyse, hvorledes man har grebet denne Sag an andetsteds. Det viser sig da, at de Bestemmelser, som ere indsatte i denne Lov, paa ingen Maade kunne kaldes strenge i Sammenligning med, hvad man har bestemt i andre Lande. Saaledes har man i Tyskland efter Loven af 1891 sat Aldersgrænsen ved 13 Aar, men det er vel at mærke for Arbejde i Fabrikker og i fabrikmæssig drevne Værksteder, altsaa 3 Aar højere end den nugældende i Danmark. Østerrig har 12 Aar, Svejts 14, Belgien 12, og paa visse Omraader, ved Bjærgværker, Stenbrud, Havne- og Transportvæsen har man ligeledes indsat den Bestemmelse, at kun Børn, der ere fyldte 12 Aar, maa arbejde. Holland har 12 Aar, Frankrig 13, Italien har 9 Aar, Spanien 10, England 10, Sverige 14 for visse Arbejder og 12 Aar for Arbejde i Fabrikker og Værksteder. Rusland har 12 Aar, Finland ligeledes. De forenede Stater i Nordamerika have forskellige Bestemmelser. Nogle Stater have 12, andre 13—14 Aar til Grænse. I Ostindien er man ganske vist langt nede. Der tillader man Børn at arbejde i Fabrikker og ved fabrikmæssig drevne Værksteder allerede ved 9 Aar. Men i den australske Koloni Victoria har man fuldstændig forbudt alt Børnearbejde indtil 14 Aar. De ville altsaa heraf se, at de fleste Lande med Hensyn til Aldersgrænsen staa over Danmark. Lige med os staa Spanien og England og over os — saa vidt mig bekendt — kun Italien og Ostindien, hvor Aldersgrænsen som sagt er ved 9 Aar.

Men man kan vel ikke — synes det mig — drage nogen egentlig Sammenligning mellem Børn fra disse sydlige Lande og Børn fra vort Klima. Det kan jo være, at saadanne Børn paa 9 Aar fra Indien ere langt mere udviklede end Børn paa 10 Aars Alderen her i Danmark. Det synes mig altsaa ikke, at der kan klages over, at disse Bestemmelser i Loven ere for haarde i Sammenligning med, hvad man har fundet formaalstjenligt at gøre til Lov andre Steder.

Jeg skal i Korthed sige, at Hovedøjemedet med denne Lov har været at skabe et Værn for de smaa og umyndige, som ikke ere i Stand til at værne sig selv, og det har endvidere været, at alt erhvervsmæssigt Arbejde af Børn her i Landet skal kunne stilles under offentlig Kontrol. Om vi nu have været heldige ved Fastsættelsen af Lovens Bestemmelser, derom tør jeg ikke udtale mig, men er man enig med os i dette Princip at ville skabe et Værn for Børnene og bringe alt erhvervsmæssigt Børnearbejde ind under offentlig Kontrol, mener jeg, at vi i øvrigt maa kunne forhandle indbyrdes om, hvorvidt Aldersgrænsen skal sættes ved det eller det Aar. Dermed skal jeg tillade mig at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings Velvilje.

Indenrigsministeren (Bardenfleth): Saa vidt jeg kan skønne, kunne Bestemmelserne i dette Lovforslag henføres til to forskellige Grupper. For det første er der dem, som sigte til at forandre Loven af 23de Maj 1873 angaaende Regulering og Kontrol med Børns Arbejde i Fabrikker og fabrikmæssig drevne Værksteder, og dernæst er der de Bestemmelser, som gaa ganske ud over Rammen af denne Lov af 1873. Jeg skal da først tillade mig at omtale de sidste Bestemmelser. De findes særlig i Lovforslagets § 1 og til Dels i § 2. Naar saaledes Lovforslagets § 1 gaar ud paa at forbyde al erhvervsmæssig Beskæftigelse af Børn, som ikke have fyldt 12 Aar, have de ærede Forslagsstillere jo selv, efter de Udtalelser, vi have hørt af den ærede Ordfører, haft Blikket aabent for, at der derved gøres et ikke ubetænkeligt Indgreb i Forældres Raadighed over deres Børns Arbejdsevne. Det kan jo ikke nægtes, og den ærede Ordførers Udtalelser kunde heller ikke oplyse noget i modsat Retning, at et Skridt i den Henseende vilde være ret enestaaende. Det eneste Eksempel, den ærede Ordfører nævnte, var en Bestemmelse, som skulde gælde i Staten Victoria i Australien, hvor alt erhvervs-